

Sygn. akt VI Ka 407/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli (spr.)

Sędzia Daniel Strzelecki

Sędzia Waldemar Masłowski

Protokolant Małgorzata Pindral

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.: P. P.

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2021r.

sprawy

P. M. ur. (...) w Z., s. A., K. z d. K.

oskarżonego z art. 59 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 22 lipca 2020 r. sygn. akt II K 426/19

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. M. w ten sposób, że w punkcie III części dyspozytywnej podstawę prawną wymierzonej kary łącznej uzupełnia o art. 4§1 kk;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w części, tj. w kwocie 320 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 300 złotych za II instancję.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 407/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

CZEŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 22 lipca 2020 r., sygn. akt II K 426/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca oskarżonego	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	<p>innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	

#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		P. M.	uprzednia karalność oskarżonego	karta karna odpis prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 20.06.2020 r., sygn. akt II K 50/20	301-302 320-325
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

	-----	-----	-----	-----
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.	Karta karna z dnia 26.01.2021 r. odpis prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 20.06.2020 r., sygn. akt II K 50/20	Sąd Odwoławczy z urzędu dopuścił dowody ze wskazanych dokumentów na okoliczność aktualnych danych o karalności oskarżonego P. M.. Dowody te nie były kwestionowane przez strony.		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----	-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu P. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającego na udzieleniu innym osobom substancji psychotropowych w postaci metamfetaminy na podstawie zeznań N. F.,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>A. M. i I. Ć. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym oraz zeznań funkcjonariuszy policji P. D., przy jednoczesnej negacji wyjaśnień oskarżonego P. M. zaprzeczającego temu, aby dopuścił się on zarzucanego mu czynu, a także w następstwie bezzasadnego i nienależycie umotywowanego zdyskredytowania dowodów korzystnych dla oskarżonego w postaci zeznań A. M. i I. Ć. (1) złożonych przez nich w postępowaniu sądowym oraz zeznań T. K. i Ł. M..</p>		
<p>2. Obraza przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 170 § 1 k.p.k. i art. 392 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego i rezygnację z bezpośredniego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>przesłuchania na rozprawie świadków N. F. i R. M. oraz odczytanie protokołów zeznań złożonych przez N. F. w postępowaniu przygotowawczym bez zapytania Prokuratora i oskarżonego, czy wyrażają na to zgodę i podjęcie tej decyzji na podstawie lakonicznej informacji sporządzonej przez policję o nie ustaleniu miejsca pobytu N. F. i ukrywaniu się tego świadka przed organami sprawiedliwości.</p>		
<p>3. Z ostrożności procesowej zarzut: - rażącej niewspółmierności (surowości) kary polegającej na niezastosowaniu za popełnienie czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii kary łagodniejszej w postaci 1 roku pozbawienia wolności oraz</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych w kwocie po 100 złotych każda;</p> <p>- rażącej niewspółmierności (surowości) kary polegającej na wymierzeniu kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności zamiast łagodniejszej kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku;</p> <p>- rażącej niewspółmierności (surowości) orzeczonej wobec oskarżonego P. M. nawiązki na rzecz Stowarzyszenia (...) w Z. w kwocie 15.000 złotych zamiast mniejszej w kwocie 5.000 złotych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1</p>		

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k., zgodnie z którą Sąd orzekający dokonuje oceny dowodów w sposób całościowy i swobodny, zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Tak też było w badanej sprawie, w której Sąd I instancji w pisemnych motywach wydanego orzeczenia w sposób szczegółowy i wyczerpujący przedstawił dokonaną w niniejszym postępowaniu ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazując, którym dowodom nadał walor wiarygodności, a którym tego

waloru
odmówił.
Dotyczyło to
też treści
zeznań
złożonych
przez
świadków A.
M. i I. Ć. (2)
złożonych w
postępowaniu
przygotowawczym,
a następnie
na rozprawie.
Sąd
Rejonowy
ocenił ich
zeznania z
rozprawy
jako
nielogiczne,
pozbawione
rzeczowości,
irracjonalne i
niewiarygodne.
W odniesieniu
do tych
twierdzeń
obrońca
oskarżonego
w
wywiedzionej
apelacji
stwierdza:
„nawet jeżeli
te (wskazane
przez
świadków)
okoliczności
posiadają
przymioty
wskazane
przez Sąd I
instancji, to
nie oznacza,
że nie są one
prawdziwe (str.
3 apelacji). Z
jednej strony
zatem

*skarżący
podziela
stanowisko
Sądu
Rejonowego,
który uznał
zeznania
złożone przez
A. M. i I.
Ć. (2) na
rozprawie za
niewiarygodne,
z drugiej zaś
strony
domaga się,
aby stanowiły
one podstawę
ustaleń
faktycznych.
Takie
stanowisko
pozbawione
jest
jakiegokolwiek
logiki i nie
pozwala na
uznanie
podniesionego
zarzutu za
zasadny.*

*Z kolei
wyjaśnienia
P. M., w
których nie
przyznawał
się on do
popętnienia
zarzucanego
mu czynu z
art. 59 ust.
1 ustawy z
dnia 29 lipca
2005 r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii i
starał się
przedstawić
w możliwie
najlepszym*

świetle, nie korespondowały ze spójnymi i wzajemnie się uzupełniającymi zeznaniami świadków, na których Sąd Rejonowy oparł poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Wobec powyższego złożone przez oskarżonego wyjaśnienia uznać należało za realizację obranej przez niego linii obrony zmierzającej do zminimalizowania grożącej mu odpowiedzialności karnej. Mające je potwierdzać zeznania świadka Ł. M. także nie zasługują na walor wiarygodności. Chociaż w przekonaniu oskarżonego i jego brata podana przez nich wersja wydarzeń, iż pieniądze znalezione w domu P. M. stanowiły

oszczędności
zgromadzone
przez Ł. M.
podczas
pracy za
granicą jest
wiarygodna,
to w
przekonaniu
Sądu
Odwoławczego
wersja ta nie
odpowiada
zasadom
wiedzy, logiki
i
doświadczenia
życiowego.
Trudno
bowiem uznać
za racjonalne,
iż brat
oskarżonego
większe
kwoty
pieniędzy
przechowywał
w jego domu
uznając, iż
jest to
bezpieczniejsze
aniżeli
wpłacenie
tych
pieniędzy do
banku – tym
bardziej iż
miał być
zatrudniony
za granicą
legalnie, nie
było zatem
podstaw do
powtórnego
opodatkowania
uzyskanego w
ten sposób
dochodu.
Wątpliwości
budzi także

zasadność wymiany pieniędzy w kantorze, co trudno uznać za racjonalne w sytuacji, kiedy miały one stanowić oszczędności mające być wykorzystane w późniejszym czasie – w tej sytuacji wymiana zarobionych przez Ł. M. funtów na polską walutę z pewnością nie była dla niego korzystna. Wbrew zatem stanowisku oskarżonego, złożone przez niego wyjaśnienia, jak i zeznania Ł. M., nie zasługują na walor wiarygodności. Podobnie treść zeznań złożonych przez T. K. nie daje podstaw do podważenia prawidłowości poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych.

Ad. 2

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnego uchybienia, odczytując protokoły zeznań N. F. złożonych w postępowaniu przygotowawczym w sytuacji braku możliwości przesłuchania jej na rozprawie, co stanowiło przeszkodę o charakterze obiektywnym. Jak wynika bowiem w akt badanej sprawy, Sąd Rejonowy wzywał tego świadka na rozprawę trzykrotnie, zanim zarządził jej przymusowe doprowadzenie. Jak wynika jednak z pisma Policji (k. 247), N. F. wyprowadziła się z wcześniejszego miejsca zamieszkania, nie utrzymuje

kontaktu z rodziną i nie jest znane miejsce jej pobytu. Podnoszone przez skarżącego dywagacje dotyczące osobistych kontaktów tego świadka z funkcjonariuszami policji stanowią dowolne rozważania na temat skuteczności działań Policji. Nawet jeśli bowiem wiadomym jest, iż N. F. ma dziecko z funkcjonariuszem Policji, to jak wynika z akt badanej sprawy policjant ten wychowuje dziecko samotnie – nie jest to zatem okoliczność wskazująca na to, iż pozostają oni ze sobą w związku i mają ze sobą kontakt. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, iż czynności

**przeprowadzone
przez Policję
wykonane
zostały w
sposób
nierzetelny.**

**Z kolei
przesłuchanie
R. M., który w
czasie
trwania
rozprawy
przed Sądem
Rejonowym
przebywał w
zakładzie
karnym na
terenie
Niemiec, nie
było
konieczne dla
poczynienia
prawkowych
ustaleń
faktycznych
w badanej
sprawie.
Zgromadzony
w sprawie
materiał
dowodowy,
oceniony
zgodnie z
wymogami
określonymi
w art. 7
k.p.k. - w
szczególności
spójne i
korespondujące
ze sobą
zeznania
świadków -
stanowił
wystarczającą
podstawę do
przyjęcia, iż
oskarżony P.
M. dopuścił**

się
zarzucanych
mu czynów.

*Jak już
wspomniano,
w
przekonaniu
Sądu II
instancji,
ocena
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
została
przeprowadzona
w sposób
prawidłowy:
swobodny,
ale nie
dowolny, z
zachowaniem
wymogów
zawartych w
art. 7 k.p.k.
W opozycji do
Sądu
orzekającego
obrońca
przedstawił w
apelacji
własną,
subiektywną i
wybiórczą
ocenę
dowodów, a
także
pokładając
nadzieję na
obalenie
poczynionych
w sprawie
ustaleń
faktycznych
na podstawie
dowodu,
którego nie
udało się
przeprowadzić.*

*tj.
przesłuchania
w toku
rozprawy
świadka N.
F.. Brak jest
jednak
jakichkolwiek
podstaw do
przyjęcia, iż
zeznania te
podważyły
prawidłowość
poczynionych
w badanej
sprawie
ustaleń
faktycznych.*

*Ponadto
przepis art.
392 § 2
k.p.k. wprost
stanowi, iż
sprzeciw
strony, której
zeznania lub
wyjaśnienia
nie dotyczą,
nie stoi na
przeszkodzie
odczytaniu
protokołu.*

*Tym samym
również ten
zarzut
podniesiony
przez obrońcę
w
wywiedzionej
apelacji nie
był zasadny.*

Ad. 3

*W
orzecznictwie
Sądu
Najwyższego
wskazuje się,*

**że rażąca
niewspółmierność
kary
występuje
wtedy, gdy
kara
orzeczona nie
uwzględnia w
należyty
sposób
stopnia
społecznej
szkodliwości
przypisywanego
czynu oraz
nie realizuje
wystarczająco
celu kary, ze
szczególnym
uwzględnieniem
celów
zapobiegawczych
i
wychowawczych.**

**Pojęcie
niewspółmierności
rażącej
oznacza
znaczną,
wyraźną i
oczywistą, a
więc
niedającą się
zaakceptować
dysproporcję
między karą
wymierzoną a
karą
sprawiedliwą
(zasłużoną).**

**Przesłanka
rażącej
niewspółmierności
kary jest
spełniona
tylko wtedy,
gdy na
podstawie
ustalonych
okoliczności**

**sprawy, które
powinny mieć
decydujące
znaczenie dla
wymiaru
kary, można
przyjąć, że
występuje
wyraźna
różnica
między karą
wymierzoną a
karą, która
powinna
zostać
wymierzona
w wyniku
prawidłowego
zastosowania
dyrektyw
wymiaru
kary oraz
zasad
ukształtowanych
przez
orzecznictwo
(por. wyroki
SN: z
22.10.2007 r.,
SNO 75/07,
LEX nr
569073; z
26.06.2006 r.,
SNO 28/06,
LEX nr
568924; z
30.06.2009 r.,
WA 19/09,
OSNwSK
2009, poz.
1255; z
11.04.1985 r.,
VKRN 178/85,
OSNKW
1985/7-8,
poz. 60 za:
Świecki D.
(red.), Kodeks
postępowania
karnego. Tom**

**II. Komentarz
aktualizowany
do art. 438
k.p.k., teza
55).**

**Przypisane
oskarżonemu
przestępstwo
art. 59 ust.
1 ustawy z
dnia 29 lipca
2005 r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii
zagrożone
jest karą
pozbawienia
wolności od
roku do lat
10. Stwierdzić
zatem należy,
iż kara
wymierzona
P. M. za ten
czyn
orzeczona
została w
wymiarze
zbliżonym
dolnej
granicy
ustawowego
zagrożenia, z
zachowaniem
reguł
określonych
w art. 53 k.k. i
nie razi swoją
surowością.
Uznać ją
należy za karę
adekwatną do
stopnia winy
i społecznej
szkodliwości
popelnionego
przestępstwa
i właściwie
realizującą**

zarówno cele
w zakresie
prewencji
indywidualnej,
jak i
generalnej.
Podobnie
ocenić należy
wymierzoną
oskarżonemu
za ten czyn
karę
grzywny,
znacznej
wysokości,
która w
realiach
niniejszej
sprawy jest
karą surową,
lecz nie
rażąco
surową. W
tym
kontekście
wskazać
należy na
wysokość
orzeczonego
w
postępowaniu
przygotowawczym
zabezpieczenia
majątkowego,
związanego z
ilością
pieniędzy
zabezpieczonych
u
oskarżonego
(k. 60).

Z kolei
orzeczona
wobec P. M.
kara łączna
za przypisane
mu
przestępstwa
wymierzona

została przy zastosowaniu pełnej absorpcji. W konsekwencji zatem uznania, iż kara wymierzona oskarżonemu za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii nie razi swoją surowością, także kara łączna orzeczona została w najniższym przewidzianym przepisami art. 86 k.k. wymiarze, także nie może zostać uznana za niewspółmiernie i rażąco surową. Przypomnieć również należy, iż immanentną cechą kary jest jej dolegliwość, co służyć ma celom wychowawczym kary i odniesieniu oczekiwanego skutku w zakresie

prewencji
indywidualnej
oraz
generalnej.
Nie jest zatem
podstawą do
uznania
zarzutu
rażącej
niewspółmierności
kary
okoliczność,
iż kara
wymierzona
oskarżonemu
nie została
orzeczona w
najniższym
możliwym
wymiarze,
czego
oczywiście
oskarżony by
oczekiwał.

Odnosząc się
zaś do
zarzutów
dotyczących
wysokości
nawiązki
przypomnieć
należy, iż od
1 lipca 2015
r. nawiązka
nie jest już
środkiem
karnym, lecz
środkiem
kompensacyjnym
(zob. M.
Iwański, M.
Jakubowski,
K. Pałka,
Nowelizacja...,
s. 179, 202).
Intencją
orzeczenia
tegoż środka
nie jest

**bezpośrednie
zrekompensowanie
oraz
zadośćuczynienie
szkód i
krzywd
pokrzywdzonemu,
lecz jego
celem jest
zapłata sumy
pieniężnej na
rzecz tych
podmiotów,
które zajmują
się
zapobieganiem
i zwalczaniem
narkomanii,
w tym
świadczaniem
pomocy
osobom
dotkniętym
uzależnieniami
od
narkotyków
(a więc tym
jednostkom,
które tak
naprawdę są
poszkodowane
zjawiskiem
narkomanii).
Chodzi tu
więc o
kompensację
sensu largo
(zob. W.
Cieślak,
Środki, s.
762) (za:
Górowski W
(red.),
Małecki M.
(red.), Zajac
D. (red.),
Zontek W.
(red.),
Komentarz do
wybranych**

przepisów
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomani,
[w:]
Przestępstwa
narkotykowe
i dopalacze,
opubl.
KIPK.2019).
Zgodnie
jednak ze
stanowiskiem
utrwalonym
w doktrynie,
do instytucji
nawiązki nie
mają
zastosowania
kryteria,
które
pozwalają na
uznanie
orzeczonej
kary za
nadmiernie i
rażąco
surową (por.
komentarz do
art. 46 k.k.,
teza 45 w:
W. Wróbel
(red.), A. Zoll
(red.), Kodeks
karny. Część
ogólna. Tom
I. Część I.
Komentarz do
art. 1-52, wyd.
V, publ. WK
2016). Biorąc
zatem tym
pod uwagę
znaczny
stopień
społecznej
szkodliwości
przypisanych
oskarżonemu
przestępstw,

**będący jego
konsekwencją
rozmiar szkód
dla porządku
prawnego,
liczbę osób,
którym P.
M. udzielał
środków
odurzających
oraz znaczną
ilość tych
narkotyków,
orzeczona
kwota
nawiazki nie
jest kwotą
wygórowaną
– zwłaszcza iż
maksymalna
wysokość
nawiazki
przewidziana
w przepisie
art. 70 ust.
4 ustawy z
dnia 29 lipca
2005 r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii
jest kwotą
znacznie
wyższą.**

Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie P. M. od popelnienia wyżej opisanego czynu, ewentualnie uchylenie wyroku do ponownego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

rozpoznania
przez Sąd I
instancji celem
przesłuchania
świadków N. F. i
R. M.,

ewentualnie

zmiana
zaskarżonego
wyroku poprzez:

- wymierzenie
oskarżonemu za
czyn opisany w
pkt I części
wstępnej wyroku
kary 1 roku
pozbawienia
wolności i kary
grzywny w
wymiarze 100
stawek
dziennych w
kwotach po 100
złotych każda;

- na podstawie
art. 85 § 1 k.k.
i art. 86 § 1
k.k. wymierzenie
oskarżonemu
kary łącznej w
wymiarze 1 roku
pozbawienia
wolności;

- na podstawie
art. 70 ust.
4 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii
orzeczonej
wobec
oskarżonego
nawiązki na
rzeczą
Stowarzyszenia
(...) w Z. w

kwocie 5.000 złotych.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Jak już wspomniano, Sąd Odwoławczy nie uwzględnił zarzutów podniesionych w wywiedzionym środku odwoławczym, w pełni aprobując poczynione przez Sąd I Instancji ustalenia faktyczne, które stanowiły podstawę do wydania zaskarżonego orzeczenia. Wobec powyższego zaskarżony wyrok, jako trafny i prawidłowy, podlegał utrzymaniu w mocy. Nie znaleziono bowiem żadnych podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku ani okoliczności uzasadniających jego uchylenie	

i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Jak już wspomniano, ani kary wymierzone oskarżonemu za czyn art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, ani kara łączna pozbawienia wolności wymierzona za oba przypisane mu przestępstwa przy zastosowaniu zasady absorpcji, nie są karami rażąco i niewspółmiernie surowymi. Także wysokość nawiązki orzeczonej od oskarżonego na rzecz Stowarzyszenia (...) w Z. orzeczona została w granicach określonych w art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zgodnie z którym nawiązka może zostać orzeczona

w wysokości do 50.000 złotych.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
	<p>Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. M. w ten sposób, że w pkt III części dyspozytywnej podstawę prawną wymierzonej kary łącznej uzupełnił o art. 4 § 1 k.k.</p>	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
<p>W pkt III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku Sąd I instancji na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone P. M. w pkt I i II części dyspozytywnej zaskarżonego</p>		

wyroku i
wymierzył
oskarżonemu
karę łączną 1
roku i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności.
Przestępstwa
przypisane
oskarżonemu
zaskarżonym
wyrokiem
popelnione
zostały
odpowiednio: w
okresie od
stycznia 2017 r.
do 7 grudnia
2018 r. – czyn
z pkt I części
dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku oraz 7
grudnia 2018
r. – czyn z
pkt II części
dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku, który
wydany został
22 lipca 2020
r., a zatem
po zmianie art.
86§1 k.k., która
weszła w życie
z dniem 24
czerwca 2020 r.
(Dz.U. 2020 poz.
1086). Wbrew
stanowisku Sądu
I instancji
względniejszy
dla oskarżonego
był art. 86§1 k.k.
w brzmieniu z
dnia popełnienia
przestępstw jako
że przepis ów
po zmianie wyżej
wymienioną

ustawą
przesądzał o
wymierzeniu
kary łącznej
powyżej
najwyższej z kar
wymierzonych
za poszczególne
przestępstwa do
ich sumy. W
realiach
niniejszej
sprawy
niemożliwym
byłoby więc
wymierzenie
kary łącznej
1 roku i
6 miesięcy
pozbawienia
wolności, a więc
w wysokości
równej
najwyższej karze
jednostkowej,
jednak nie
przekraczającej
jej. Skoro
względniejszy
był ów przepis
w brzmieniu
obowiązującym
w czasie
popelnienia
przez
oskarżonego
przestępstw
podstawę
prawną
orzeczenia kary
łącznej należało
uzupełnić o art. 4
§ 1 k.k.

5.
ROZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. M. w zakresie pkt I, II oraz IV – X części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Sąd Odwoławczy nie uwzględnił zarzutów podniesionych w apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego, w pełni aprobując stanowisko Sądu I instancji wyrażone w</p>		

zaskarżonym orzeczeniu.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. M. w ten sposób, że w pkt III części dyspozytywnej podstawę prawną wymierzonej kary łącznej uzupełnił o art. 4 § 1 k.k.		
Zwięzłe o powodach zmiany		
Powód wspomnianej zmiany, która dokonana została z urzędu, został już szczegółowo omówiony we wcześniejszej części uzasadnienia, nie ma zatem potrzeby ponownego jego przycaczania.		

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.	-----
Zwięzłe o powodach uchylenia			
-----	-----		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
-----	-----		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy			

prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	-----
6 Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Sąd Odwoławczy na podstawie art. 627 k.p.k. w	

zw. z art. 636 §
1 k.p.k. zasądził
od oskarżonego
na rzecz Skarbu
Państwa koszty
sądowe za
postępowanie
odwoławcze w
części, tj. w
kwocie 320
złotych, w tym
wymierzył mu
opłatę w kwocie
300 złotych
za II instancję
od kary
pozbawienia
wolności,
uznając, iż
uiszczenie
należnej opłaty
w całości (a
więc także od
orzeczonej kary
grzywny) byłoby
dla oskarżonego
zbyt uciążliwe,
zważywszy na
orzeczone już
obciążenia
finansowe. W
tej części Sąd
Okręgowy
zwolnił
oskarżonego od
zapłaty kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze w
oparciu o art.
624 § 1 k.p.k.
w zw. z
art. 634 k.p.k.
Ponadto w skład
zasądzonych
kosztów
sądowych
wchodzi ryczałt
za doręczenie
wyzwań innych

	<p>pism w postępowaniu odwoławczym w wysokości 20 złotych, zgodnie z regulacją zawartą w § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym.</p>
PODPIS	

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia zawarte w pkt I, III, V i VI zaskarżonego wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana